

Ό,τι μέ κουράζει τώρα είναι από πολύ παλιά
Μιά άμνησία πολύ άπόντων πραγμάτων
Ό χρόνος σέ μικρά θραύσματα από πύον καί παρελθόν
Μέ μερικά άπαισία θαύματα

Έπανερχόμενος καί άχρους
Ό χῶρος σάν χρόνος καί άσπρος

Άκούω τό χιόνι
τή ζωή προτοῦ συμβεῖ
Καί σχηματιστεῖ σέ ζωή.

ΤΟ ΧΤΙΚΙΟ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ

Τό χτικιό στόν καθρέφτη
τόσο αίμα κραγιόν τόσο χλομό
χρόνια σάν από λίγο πηλό
Έχοντας αλλάξει σ' ένα ὄν από μηδέν έμένα
Μιά προσπάθεια μόνο
Άπό λίγη οὐσία στό ποίημα καί τόν κόσμο
Νά καρφώσω αὐτή πού στιγμή
Στόν άθέβαιο χρόνο κι ένα κάτι άπ' τόν έαυτό μου
Σμπρῶχνοντας κι έναν άκόμη άνεμο στήν πυρκαγιά
Άπ' τό πρόσωπο τῆς νύχτας καί τό πρόσωπο μου
Θά ρίξω κι άλλα χαρτιά
Κι ὄ,τι βρῶ πού πιάνει φωτιά
Κι αὐτό έδῶ πού δέν πιάνει φωτιά
Πού είναι από στάχτη
Θά προσπαθήσω άκόμη μιά φορά
Μεσάνυχτα άγρια μ' αὐτό τό μελάνι
Αὐτό τό μαῦρο καπέλο τοῦ νεκροθάφτη
Δίχως ὅμως κεφάλι

Γιατί τίποτα δέν κάηκε
Όλα συνεχίζουν από πολύ παλιά
Μέ μιά τάξη καί στάχτη
Χιλιάδες ψεύτικα κοσμήματα στόν οὐρανό
Όπως καί στή γῆ φυσικά πού δέν προχωρᾶ καί πολύ
Άπό τοπία καί τίποτα καί τί θά πῶ
Γιά ένα ποτήρι δίχως καθόλου ποτό
Γυάλινο σάν τό ἄῦλο πού γλίστρησε.
Προκλασσική γαλλική έξω άπ' τήν κάμαρα
Πρός τή θάλασσα καί γύρισε πάλι έδῶ
Δίχως διάθεση καμιάς ματαιότητας καί φυγῆς
Άπό τοπία καί τίποτα καί τί θά πῶ

Αὐτός ὁ κύριος λοιπόν ὁ θάνατος
Ἐξήμιση τό πρωί
Μ' ἔνα μαῦρο καπέλο δίχως ὄμως κεφάλι
Ἀπό χιλιάδες ἔτη φωτός μακριά
Σέρνοντας τή φωνή μου καί φεύγοντας
Πίσω ἀπό μιά μάσκα πού ξέφτισε
Ὅπως ξέφτισε ἡ ζωή
Μ' ἔνα βραχνό ραδιόφωνο
Ἐξήμιση τό πρωί
Κι ἕναν σπῆκερ μετέωρο στό μετεωρολογικό δελτίο τοῦ ἄδειου
Μιάς μέρας θαυμάσιας καί νεκρῆς
Μιάς λέξης στό χαρτί τόσο ψυχρῆς
Σάν ἀπό κάπου ἄλλοῦ ν' ἀκούγεται ὁ χρόνος
Σέ μιά παράλογη κατάσταση αὐτοῦ καί ἐμένα
Μ' ἔνα μάτι χτικιό μέσ στά ἔπιπλα ξένο
Μιά στάση πρὶν ἀπ' τήν κόλαση
Ἀπό τοπία καί τίποτα σ' ἕνα φεγγάρι ἀπό πολλό.

ΗΣΥΧΙΑ ΚΑΙ ΝΥΧΤΑ

Ἦσυχία καί νύχτα
Ταξιδεύω μέσα στό σπίτι πού ταξιδεύει
Εἶναι κάτι πού ἀνεβαίνει ὅταν σ' ἐγκαταλείπω χαρτί
Κάποιος πού γράφει ἀφοῦ σταμάτησε νά γράφει πιά
Ὡς τή νύχτα ὡς τή ζωή
Ὅσπου χειμώνιασε
Τά χρόνια αὐτά μαγκώθηκαν πάνω μου σάν οὐλή
Ἐνᾶ ξυράφι σ' ἕνα χράτς βαθύ
Σέ σᾶς μιλῶ ἀπ' τό πηγμένο αἷμα τῆς κονσέρβας τοῦ σώματος
Γκριζο καί δίχως ὄνειρο
Πρέπει νά 'χα κάτι τό ἄσκημο μέσα μου
Πού ἐπιδεινώθηκε περισσότερο σ' αὐτή τή ζωή
Μ' ὄλες τίς μέρες της κρεμασμένες σ' ἕνα ἔρημο τέλος
Γιατί τό τίποτα ἔγινε πιό πολύ
Ἐνα χιονισμένο μάτι πέφτει μέσ ἀπ' τόν ὕπνο
Κι αὐτός πού πιάνει ὄλο ὀμίχλη ὁ ἑαυτός μου
Αὐτός ὁ ἑαυτός μου κι ὁ ἑαυτός μου

Δέν εἶναι τίποτα εἶπα
Σκόνταψα μόνο πάνω στόν θάνατο μου
Μέσ στό δωμάτιο κατρακυλάει κάτι φριχτό
Ὡς τή νύχτα καί τή ζωή
Καί τήν ἀπουσία ἐμένα ἀπό ἐμένα
Πού πέταξα ἀπ' τό παράθυρο
Καί κάθομαι σ' ὄλα τά μεταχειρισμένα ξημερώματα τῶν ποιητῶν
Κουρέλι σῶμα καί μυαλό κουρέλι
Ἐνα μάτι ἕνα τῆς κούκλας πλαστικό
Ἐνα ἔγχροδο νεκρό